

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638296240/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

mere tilbøjelig til at blive fornærmet end til atter at blive forsonet.

»De havde dog al Grund til at vente os nu, Klokken er fire,« sagde Fruen endnu en lille Smule skarpere.

Til alt Held stak imidlertid Kancelliraadinden Hovedet og en med en Slev venskabeligt vinkende Haand ind ad den anden Dør.

»Bedste Frue,« bad hun indstændigt, »De undskylder nok, at jeg ikke kommer ind og tager høfligt mod Dem, men jeg tør ikke overlade Karen at stikke Bollerne paa Suppen, især naar De spiser hos os.«

»Siger Intet, min Bedste, siger Intet,« udbrod Konsistorialraadinden aldeles formildet, »jeg gaaer ind i Dagligstuen og venter.«

»Ja gjør det, saa er De sød,« og Hoved, Haand og Slev forsvandt atter af den ene Dør og den gamle Frue og hendes Datter af den anden.

Der blev stille i Huset, men kun et Øjeblik, da lød der raske Trin paa Trappen, Udraab og højre Stemmer. Fruen uden Slev, hendes Mand med halvt paatrukken Frakke kom ilende ind i Dagligstuen, hvor allerede Konsistorialraadinden og hendes Datter havde modtaget den Ankommende. Ung, kjøn og livsglad stod han der i Stuen, en lille Smule Forlegenhed var udbredt over hans Ansigt, thi han vendte jo ikke hjem med det gyldne Skind, med første Karakter, men, da han saae, at alene det, at han var kommet hjem, voldte saa stor Glæde — Kancelliraaden havde nemlig besluttet først senere paa Eftermiddagen at vise sin Misfornøjelse — begyndte denne Følelse hurtigt at forsvinde, og kun, naar han mødte Margrethes smilende Ansigt, vendte den pinlige Fornemmelse tilbage.

Saasomt der var bleven en Smule Stillehed i Stuen, begyndte han da ogsaa med en rask Beslutning paa en Udvikling af, hvor uheldig han havde været. Det hele havde været en uheldig Tilfældighed — han havde besvaret alle Opgaverne tilfredsstillende med Undtagelse af een, som han paa Grund af dens uheldige Affattelse havde misforstaaet. Som en Følge heraf havde han i dette ene Fag leveret en vel i og for sig meget rigtig, men ikke til det stillede Spørgsmaal svarende